

לשמירת הנכסים, ואכיל להו לפירות מינה, היות דסוף סוף — למיפק קימא, משער הוא שהיא תמאן בו ותצא ממנו.

ובית הלל סוברים, אדרבה, כיון דאמרת תמאן — אשבוחי משבח להו לנכסיה. היות והוא סבר, דאי לא ישמור על נכסיה — עייזי ייעצו לה קרוביה, שתמאן בו, ומפקי ויוציאוה לה מיניה.

ההסבר הרביעי —

רבא אמר: היינו טעמא דבית שמאי, לפי שאין אדם טורח בסעודה של נשואין, ומפסידה, אם תמאן בו אחר נישואיה, וימנעו אנשים מלשאת קטנות. ולכן תיקנו שלא ימאנו אלא ארוסות.

ובית הלל סוברים שתרוייהו, הבעל והאשה, ניהא להו בסעודת הנישואין אפילו על הצד שאחר כך תמאן ותעקור נשואיה, כדי דליפוק עלייהו קלא דאישות, שייצא עליהם קול שהם נשואים למשך התקופה עד למיאון, ולא יאמרו עליהם שהם חיים חיי הפקר ללא קשר של אישות ביניהם.

שנינו במשנה: בית שמאי אומרים: ממאנת כבעל ולא ביבם, ובית הלל אומרים כבעל וביבם.

אמר רבי אושעיא: לפי בית הלל שיכולה למאן גם ביבם, ממאנת היא רק למאמרו, שאם עשה בה היבם מאמר, יכולה היא לעקור במיאונה בו את המאמר שעשה בה, ואינה צריכה גט למאמרו.

ואולם, אינה ממאנת לזיקתו. שהזיקה ממשיכה גם אחר מיאונה, והיא צריכה חליצה מהיבם כדי להיות מותרת לשוק.

אמר רב חסדא: מאי טעמא דרבי אושעיא?

היות שהוא סובר שרק את קידושי המאמר, דעשה בה היבם מדעתה — מציא עקרא יכולה היא לעקור במיאונה.

אבל את הזיקה ליבמה, דבעל כרחא היא זקוקה לו, שהרי נופלת היא אל היבם מכח נישואיה לבעלה המת, שלא מיאנה בו בחייו — לא מציא עקרא.

ותמיהה הגמרא על הסברו של רב חסדא:

והרי ביאה שעושה היבם ביבמתו, דבעל כרחא הוא עושה אותה ביבמה, ובכל זאת —

מציא עקרא!

קז-ב

שהרי אמרו בית הלל שיכולה למאן ביבם, כמו שממאנת כבעל.

ואם לאחר ביאה של היבם, הנעשית בעל כרחה, וכבר קנאה היבם, היא יכולה למאן בו, ויוצאת מביאתו ללא גט, הרי כל שכן שתוכל למאן לזיקתו, על אף שהיא זקוקה לו בעל כרחו, ולצאת ממנו ללא חליצה!

אלא, בהכרח, כך הוא טעמו של רבי אושעיא —

בשעת נישואין עצמה. ויתכן שזהו הביאור בדברי בית הלל.

הרי בשעת החופה היו נישואין, וגם אם יעקרו למפרע יהיה זה רק מכאן ולהבא למפרע, ולא

כל קטנה שמת בעלה, והיא ערוה על אחיו היבם, שיכולה היתה למאן בבעלה בחייו [והיינו, שנישאת לו על ידי אמה או אחיה כשהיא קטנה, והיתה נשואה לבעלה רק מדרבנן], ולא מיאנה בבעלה בחייו, ומת בעלה, ועתה היא נופלת עם עוד אשה, צרתה, שהיתה נשואה לבעלה המת [אפילו] מן התורה. הרי —

צרתה, שהיא צרת ערוה מדרבנן — חולצת מן התורה, ולא מתייבמת, היות והיא צרת ערוה מדרבנן.

ומקשה רבא לעולא: ואמאי אין צרתה יכולה להתייבם?!

תמאן הערוה הקטנה **השתא** בנישואי הבעל המת, ותעקרנהו מכאן ולהבא למפרע לנישואי קמאי, ושוב לא תהא צרתה צרת ערוה, ותתייבם צרתה?!

והיות ומשמע מדברי המשנה שאין תקנה לצרתה להתייבם, מוכח שאין היבמה יכולה לעקור במיאונה את נישואי בעלה שמת, ולא כפי שאמרת, שעוקרת את נישואי המת, ולכן לא חלה הזיקה אל היבם.

אמר ליה עולא לרבא: לעולם היא יכולה לעקור במיאונה גם את נישואי בעלה המת, ואז תבטל הזיקה אל היבם.

אלא שצרת ערוה — שאני! דינה שונה — ומטעם אחר.

משום דתני רמי בר יחזקאל: אם מיאנה הקטנה בבעל שלה בחייו, הרי נעקרו נישואיה מכאן ולהבא למפרע, והרי זו מעתה

בין ביאה של היבם ובין מאמר שלו, והוא, היבם עצמו קעביד — מציא עקרא, יכולה היא לעקור על ידי מיאונה ביבם, את מעשיו שעשה בה.

אבל זיקה, דרהמנא רמא עלה, שבקידושי גדולה מן התורה, חלה הזיקה של היבמה ליבם ללא מעשה היבם, אלא התורה הטילה עליה את הזיקה, ובדומה לזה בקידושי קטנה מדרבנן, חלה הזיקה מאליה, בלי מעשה מצד היבם —

לא מציא עקרא במיאונה את הזיקה, שחלה מאליה.

עולא חולק על רבי אושעיא, (1) ואמר: ממאנת אף לזיקתו, ואינה צריכה חליצה מהיבם.

ומבאר עולא את דבריו:

מאי טעמא יכולה היא למאן בזיקתה ליבם שחלה מאליה, בלי מעשה של היבם? —

היות ואינה ממאנת בזיקה [שאכן אי אפשר למאן בה, לפי שהיא חלה מאליה], אלא ממאנת היא עתה בנישואי בעלה שמת, ונישואי קמאי, את נישואיה הראשונים לבעלה, שעשה בה בעלה, קא עקרא, עוקרת היא עתה, במיאונה בהם.

וכיון שנעקרו נישואיה מכאן ולהבא למפרע, אין בה זיקה ליבם.

איתיביה רבא לעולא מדברי המשנה הראשונה במסכת יבמות:

1. כתב החזון איש שרבי אושעיא כאן אינו רבי אושעיא מסדר הברייתות, שלא מצינו שיחלקו

כמי שלא התקדשה לו כלל, והיא מותרת לאביו, כאילו מעולם היא לא היתה כלתו, וכן היא מותרת לשאר קרוביו.

אבל אם בחיי בעלה לא מיאנה בו, ורק לאחר מותו היא מיאנה **ביבם** — הרי היא **אסורה לאביו**.

אלמא, מוכח מכאן, שבמקום יבום אסרו חכמים את הממאנת על אביו של בעלה, שלא יחשב הדבר כאילו נעקרו קידושיה למפרע, היות **ובשעת נפילה** ליבום היא **נראית** בעיני האנשים **ככלתו**.

והיינו, כל עוד בעלה חי, ורואים אנשים שהוא נשוי לאשה קטנה, אין נישואיה נראים בעיני האנשים כנשואין גמורים, ואם היא ממאנת ויוצאת בלא גט, ואביו לוקח אותה — אין זה נראה בעיני האנשים כמי שלוקח את כלתו.

אבל משעה שמת הבעל, ולא מיאנה בו, והרי היא נופלת ליבום מכח נשואיו, ואסורה לשוק ללא חליצה, נראה לאנשים שהועילו נישואיו באשה זו כאילו הם נשואין גמורים, כיון שלא יצאה ממנו במיאון בחייו.

ולכן, בשעת נפילה רואים אותה האנשים ככלתו של אביו.

וגם אם עתה, לאחר נפילתה ליבום, תמאן בנשואי בעלה, ואכן ייעקרו קידושיה למפרע, אין הדבר נראה כן בעיני האנשים.

ולכן אסרו על אבי בעלה לקחתה, כיון שעתה היא נראית ככלתו.

הכא נמי, כשנופלת ליבום קטנה, שהיא ערוה ליבם, יחד עם צרתה — הרי גם אם עתה תמאן הקטנה, ותעקור בכך את נישואיה לבעל למפרע, ואליאב דאמת אכן לא היתה צרתה צרת ערוה בשעת נפילה —

בכל זאת, אסורה הצרה להתייבם, כדין צרת ערוה שאינה מתייבמת.

כי היות ולא מיאנה מחיים, ונפלה יחד עם צרתה ליבום, ומיאנה רק לאחר מיתת בעלה ונפילתה ליבום —

בשעת נפילה היא **נראית** כלפי האנשים **כצרת בתו**, ושוב אין לה היתר נוכחו שהיא נראית אז כלפי האנשים ככלתו של אביו, ששוב אין לה היתר].

ועתה מביאה הגמרא מחלוקת בין רב ושמואל, אם היו שני יבמים, ומיאנה היבמה הקטנה רק באחד מהם —

אמר רב: מיאנה ביבם זה — **אסורה** גם ליבם זה. דהיינו, מיאון באחד היבמים אוסרת אותה על כולם. וטעמו של דבר —

מידוי, כמו דהוה איבמה **בעלת הגט**.

יבמה שקיבלה גט מאחד האחים, הרי היא נפסלת ליבום, מדרבנן, על כל האחים, וכמותה נפסלת הממאנת באחד היבמים — על כל האחים.

יבמה "**בעלת הגט**", שקיבלה גט מאחד האחים, **לאו**, הלא **כיון דאיתפרא לה לחד**

עליו אמוראי בתראי, אלא הוא חבירו של רבי יוחנן. כן מבואר במלחמות לרמב"ן, והגירסא במאור ובמלחמות היא רבי הושעיא.

מיבמיה, לזה שנתן לה את הגט — **איתסרא** לחו לכולחו היבמים.

הבא נמי, מיאונה באחד היבמים, הרי הוא מנתקה ממנו כמו נתינת גט על ידו, ולכן **לא שנא**, אין המיאון שונה מגט, ומיאונה באחד אוסרה על כל האחים, כמו שגט מאחד — אוסרה על כולם.

ואילו **שמואל אמר**: **מיאנה** ביבם זה — מותרת ליבם זה, השני, היות **ולא דמיא** יבמה שמיאנה, ליבמה **בעלת הגט** —

לפי **שבעלת הגט** — היבם הוא **דקא עביד** בה מעשה גירושין, כשנתן לה את הגט.

ואילו **הבא**, במיאון — היא זאת **שקעבדא** ביה מעשה, בכך **דאמרה**: **לא רעינא** כך **ולא צבינא** כך! איני רוצה כך, ואיני חפצה כך.

ולשון זה משמעותו היא: רק כך, היבם הזה — הוא **דלא רעינא**. אותך איני רוצה.

הא **בחהבך** — **רעינא**, חפצה אני!

וכיון שרק בו מיאנה, הרי היא אסורה רק בו.

אבל גט שנותן לה אחד האחים, פוסל אותה מדרבנן על כל האחים.

כי גט של אחד האחים, פוגע בזיקתה מדרבנן, כמו שחליצה של אחד האחים, מפקיעה מן התורה את הזיקה מכל האחים.

ואילו **רב אסי**, חולק בין על רב ובין על שמואל, **ואמר**:

מיאנה בזה — מותרת אפילו לו, לממאן עצמו.

ודנה הגמרא בדברי רב אסי:

לימא, האם רב אסי — **כרבי אושעיא סבירא ליה**, **דאמר אינה ממאנת לזיקתו**, ולכן היא מותרת אפילו ליבם שמיאנה בו.

ודוחה הגמרא: לעולם במקום שיש רק חד **יבם**, **הכי נמי** גם לפי רב אסי אפשר **דמציא** עקרא את הזיקה במיאונה ביבם, כיון שכל הזיקה היא רק ליבם היחיד.

ואילו **הבא**, מה שאמר רב אסי, מיאנה בזה מותרת אפילו לו עצמו — **בשני יבמין** עסקינן.

והסיבה שלא מועיל מיאונה, היא משום **דאין מיאון לחצי זיקה**.

ויבמה זאת, שמיאנה רק ביבם אחד, הרי היא ממאנת לחצי זיקה, ואין אפשרות להפקיע מחצית הזיקה, דהיינו, מיבם אחד מתוך שניים.

כי אתא רבין אמר בשם **רבי יוחנן**: **מיאנה בזה** — מותרת לאחין.

ולא הודו לו לרבי יוחנן.

ומבאר הגמרא:

מאן, מיהו זה ש"לא הודו לו"?

אמר אביי: **רב**, הוא החולק על רבי יוחנן, ולא הודה לדבריו.

וכמו ששנינו לעיל, שאמר רב: מיאנה בזה — אסורה לזה.

רבא אמר: **רבי אושעיא** הוא החולק על רבי יוחנן, וכמו ששנינו לעיל, שאמר רבי אושעיא: ממאנת למאמרו, ואינה ממאנת לזיקתו.⁽²⁾

2. ומבאר רש"י שסובר רבא, כי מדברי רבי יוחנן, האומר מיאנה בזה מותרת לאחין, משמע

ואמרי לה, ויש אומרים: רב אסי גם הוא חולק על רבי יוחנן, וכמו ששנינו לעיל, שלפי רב אסי הממאנת בזה – מותרת אף לו עצמו, ואילו רבי יוחנן סבור [לפי הבנת היש אומרים!] שלו עצמו היא אסורה.

וכל שכן שרבי אושעיא חולק עליו.

שנינו במשנה: בית שמאי אומרים: ממאנת בפניו ושלא בפניו.

תניא, אמרו להן בית הלל לבית שמאי: והלא פישון הגמל [מנהיג גמלים], מיאנה אשתו שלא בפניו! והחשיבו חכמים את מיאונה כמיאון.

אמרו להן בית שמאי לבית הלל: פישון הגמל – במדה כפושא מדד!⁽³⁾

היה מפסיד את נכסי המלוג של אשתו הקטנה בעת אכילתם, והיה בכך כפוי טובה, שמצד אחד אכל את פירות נכסיה, ומצד שני הוא קלקל לה את הנכסים.

לפיכך, מדדו לו, הענישוהו חכמים, מידה כנגד מידה, במדה כפושא.

והיינו, שקיבלו חכמים את מיאונה של אשתו הקטנה גם שלא בפניו, והתירוה, על אף שמעיקר הדין צריך להיות המיאון דוקא בפניו.

ומקשינן: כיצד אמרו בית שמאי את הסיבה הזאת לעונשו, לקבל את מיאון אשתו שלא בפניו?

והרי מודקא אכיל פישון הגמל פירי – פשיטא שאשתו הממאנת נשואה היא, כי אם היתה ארוסה, לא היה זכאי פישון הגמל באכילת הפירות של נכסיה.

ואם כן, תיקשי, האמרי בית שמאי שנשואה – לא ממאנה!

ומשנינן: תרי קיטרי – עבדו ביה.

“קשרו” חכמים שני “קשרים” לרעתו, כדי לקונסו –

האחד, קבלו את מיאון אשתו אפילו בהיותה נשואה.⁽⁴⁾

והשני, שקיבלו את המיאון שלא בפניו.⁽⁵⁾

שגם לו עצמו היא מותרת, שגם הוא נכלל ב“אחים”.

אבל במה דברים אמורים שיש כמה אחים, ואין מיאון לחצי זיקה, אבל אם יש רק אח אחד, והמיאון בו הוא מיאון בכל הזיקה, סבור רבי יוחנן שמועיל המיאון. ואילו רבי אושעיא סובר שאין כלל מיאון לזיקה.

3. רש"י מבאר ש“במידה כפוי מדד”, והוא ביטוי למעשה אונאה.

4. התוס' הביאו את הירושלמי המקשה, וכי מי

שעושה דבר שלא כהוגן מתירים את איסור ערוה שלו?

ומתריך הירושלמי, שסוברים בית שמאי שרק לכתחילה צריכה למאן בפניו ובעודה ארוסה, אבל בדיעבד הועיל מיאונה גם לאחר שנישאת, וגם שלא בפניו.

והתוס' עצמם תירצו שאפשר לומר, היות וקידושי קטנה הם מדרבנן, הפקיעו חכמים את קידושו [במקום שראו צורך].

5. כתב החזון איש, יש לעיין: כיון שאפילו בפני שנים בשוק הוי מיאון [וכדאמר לקמן], אם כן

שנינו במשנה: **בית שמאי אומרים**: ממאנת בפני בית דין.

תנן התם בפרק מצות חליצה [קא ב]:

החליצה והמיאונין — בשלשה.

והוינן בה: **מאן תנא**, מי הוא התנא, ששנה את המשנה לעיל, שמיאון צריך להיות בפני בית דין של שלשה?

אמר רבא: **בית שמאי היא**, המצריכים שיהיה המיאון בפני בית דין, וסתם בית דין של שלשה דיינים הוא.

אביי אמר: **אפילו תימא** שמשנה זו לדברי **בית הלל היא**, שאינם מצריכים שיהיה המיאון בפני בית דין.

כי **עד כאן לא קאמרי** **בית הלל** במשנתנו שאין צריך בית דין, **אלא הלא בעינן** שיהיו בו דיינים מומחין.

אבל שלשה דיינים — **בעינן**, צריך שיהיו בשעת המיאון, גם לבית הלל.

וכדתניא במפורש: **בית שמאי אומרים**: מיאון — בפני בית דין.

ובית הלל אומרים: **בפני בית דין ושלא בפני בית דין**. **ואלו ואלו מודים שצריך** שיהיה המיאון בפני שלשה דיינים.

רבי יוסי בר יהודה ורבי אלעזר ברבי שמעון מכשירין בשנים דיינים.

אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן: הלכה כאותו הזוג.

שנינו בסוף המשנה שתי מילים, שאין להם מובן כשלעצמן:

בית שמאי אומרים: אין בנות ישראל הפקר [ולכן אינה יכולה למאן ולהנשא כמה פעמים].

אלא ממאנת [פעם אחת בלבד, ואחר כך תהא] ממתנת עד שתגדיל.

ותמאן ותנשא!

ושתי מילים אלו אינן מובנות, לכאורה!

והא כבר מיאנה בבעלה **חדא זימנא!** ועתה היא ממתנת רק לכשתגדל, ותוכל להנשא בעצמה מן התורה, ומה צורך יש לה במיאון נוסף?!

אמר שמואל: כך אמרו בית שמאי: יש לה להמתין עד שתגדיל, **ותאמר**: **רוצה אני במיאונים הראשונים!**

כי יש לנו לחוש שמא חזרה בה ממיאונה הראשון.⁽⁶⁾

6. מדברי רש"י משמע, שסוברים בית שמאי שאם תחזור בה ממיאונה לפני שתנשא לשני, בטל מיאונה.

וכתב החזון איש שאפשר לומר שגם אם תחזור בה לא יתבטל המיאון, אלא כונתם לומר שיש להדר להחזירה לבעלה הראשון, ורק אם מיאנה גם לאחר מכן, משיאים אותה לבעל שני.

על מי הזהירו חכמים שלא תמאן לכתחילה אלא בפני בית דין? ודווקא לומר שהזהירו את הקטנה שלא תמאן אלא בבית דין!

ותירץ, שגם אם ממאנת בפני שנים, צריכים הם לבוא לבית דין ולהעיד על מיאונה. ולעולם צריכה היא קבלת אישור מבית דין שהיה מיאונה כדין, ושהיתה קטנה בשעת המיאון. ועיין שם בדבריו.

רבי אליעזר אומר: אין מעשה קידושה של קטנה כלום!

סובר רבי אליעזר שלא הועיל התיקון של קטנה להשיאה על ידי אמה או אחיה לעשותה כנשואה לו מדרבנן, אלא רק כמפותה גרידא, כעומדת לביאה.

אך אם היא רוצה להפרד ממנו, היא צריכה למאן בו.

ולכן, אם היא קטנה בת ישראל הנישאת לכהן — לא תאכל בתרומה, ואפילו לא בתרומה מדרבנן, היות והיא אינה נשואה לו כלל.

וכמו כן, אם היא קטנה בת כהן הנישאת לישראל — תאכל תחתיו בתרומה, לפי שאינה נחשבת כמי שנישאה לאיש זר.

רבי אליעזר בן יעקב אומר:

כל עכבה שהיא מן האיש, שמעוכבת אצלו בשבילו, נחשבת היא כאילו היא אשתו.

וכל עכבה שאינה מן האיש — כאילו אינה אשתו.

ונחלקו אמוראים בביאור דבריו, בגמרא:

גמרא:

אמר רב יהודה, ואמרי לה, ויש אומרים שבמתניתא [בברייתא] תנא לה:

בראשונה, היו כותבין בגט מיאון, שכותבים בית דין לממאנת כדי שיהיה בידה שטר של בית דין, המאשר את מיאונה כהלכה:

עולא אומר, אין כוונתם של בית שמאי לומר שצריכה לחזור ולמאן כשתגדיל, אלא תרתני, שתי אפשרויות שונות קתני:

או שתמאן — ותמתין ולא תתארס לשני, כי שמא תמאן גם בו, ונמצא שבנות ישראל הפקר, אלא תמתין עד שתגדיל, ורק אז תיארס באירוסין מן התורה.

או שתמאן — ולא תחזור ותתארס לשני, כי אז תוכל למאן גם בשני, אלא — ותנשא לאלתר, מיד לאחר קידושה, ולא תמתין בין קידושה לנשואיה. ואחר שנישאת, שוב אינה יכולה למאן לפי בית שמאי.

ומקשה הגמרא: בשלמא עולא, האומר שתרתני קאמר, שפיר היינו דקתני "עד שתגדיל. ותמאן ותנשא".

אלא לשמואל, האומר שדבר אחד קאמר, "עד שתגדיל, ותאמר רוצה אני במיאונים הראשונים" — מיבעי ליה למימר?!

ומסקינן: אכן קשיא!

מתניתין:

אי זו היא קטנה שצריכה למאן?

כל קטנה שהשיאיה אמה ואחיה לדעתה.

אבל, אם השיאיה אמה או אחיה שלא לדעתה — אינה צריכה למאן.

רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר: כל תינוקת שאינה יכולה לשמור קידושה [וכפי שיבואר בגמרא אם הכונה לשמירת כסף הקידושין או לשמירת הקידושין עצמן], להתנהג כארוסה] — אינה צריכה למאן.

בפנינו אמרה האשה, לא רעינא ביה, אין רצוני בו, ולא צכינא ביה, ואין חפצי בו, ולית אנא בעיא להתנסבא ליה, ואין אני רוצה להנשא לו.

כיון דחזו דנפיש דיבורא. היות וראו שגט המיאון רבים הדברים הנכתבים בו —

אמרי, חששו חכמים, ואמרו:

קז-א אתי לאיחלופי גט מיאון בגיטא של אשה.

דהיינו, חששו חכמים שיבוא סופר גיטין בור, ויכתוב את הנוסח של שטר מיאון כנוסח שטר של גט אשה. ולכן, קיצרו חכמים את הנוסח של שטר גט מיאון, כדי שיבחינו אפילו הסופרים הבורים שאין זה נוסח של גט אשה, לפי שנוסח הגט ארוך יותר.

ותקינו חכמים לכתוב בשטר גט מיאון הכי:

ביום פלוני, מיאנה פלונית בת פלוני — באנפנא, בפנינו.

תנו רבנן: אי זהו, באיזה אופן נעשה המיאון?

כשאמרה הקטנה: אי אפשי בפלוני בעלי!

או שאמרה: אי אפשי בקידושין שקידשוני אמי ואחי!

יתר על כן, אמר רבי יהודה: אפילו היתה הקטנה שקידשוה אמה או אחיה, יושבת באפריזון, מושב מקושט של כלה, והולכת, והיו נושאים אותה באפריזון הזה מבית אביה לבית בעלה, כדי להכנס שם לחופה.

ואמרה תוך כדי נשיאתה באפריזון לחופה: אי אפשי בפלוני בעלי! — זהו מיאון.

ויש חידוש בדבר זה. כי היה מקום לומר, שאם אינה רוצה בנישואיה, יש לה לרדת מאפריזון, ולחזור לביתה. ואם אינה עושה כן, הרי זו ראייה שהיא חפיצה בנשואיה. ואמירתה תוך כדי נשיאתה באפריזון לחופה, שהיא אינה רוצה בבעלה, אין בה ממש, שהרי מעשיה מוכיחים שהיא אכן רוצה להכנס לחופה עמו. וחידוש רב יהודה, שבכל זאת האמירה הזאת היא מיאון.

יתר על כן, אמר רבי יהודה: אפילו היו אורחין מסובין בבית בעלה, והיא עומדת ומשקה עליהם, ואמרה להם: אי אפשי בפלוני בעלי! — הרי הוא מיאון.

והחידוש בדבר, הוא בכך שמיאונה אינו בבית דין, ובכך שאורחי בעלה ישתקו, ולא יפרסמו את אמירתה הזאת, ובכל זאת נחשבת האמירה הזאת למיאון.

יתר על כן, אמר רבי יוסי בר יהודה: אפילו שיגרה בעלה אצל חנוני להביא לו חפץ משלו, ואמרה: אי אפשי בפלוני בעלי! — אין לך מיאון גדול מזה.

וחידוש יש בדבר, בכך שהמיאון הוא בפני החנווני, שהוא אדם יחיד, ובכך שיש לומר שאין כונתה למאן בבעלה, אלא רק התבטאה בצורה כזאת כיון שהטריחה להביאה מהחנוני להביא לו חפץ משלו. ובכל זאת, אמירתה "אי אפשי בפלוני בעלה" — אין לך מיאון גדול מזה! כי זה הוא נוסח המיאון.

שנינו במשנה: רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר: כל תינוקת שאינה יכולה לשמור